

دانشگاه به عنوان جایگاه اصلی تولید دانش با پرورش نیروی متخصص نقش محوری و حساسی را در توسعه کشورها بعهدہ دارد. استادان و دانشمندان پرورش یافته در این جایگاه رفیع برای تحصیل علم و بروز خلاقیت‌های فکری و پژوهشی نیاز به کانونی برای ادامه فعالیت بویژه در هنگام فراغت از فعالیت‌های آموزشی دارند. فرهنگستان‌ها شایسته‌ترین و مناسب‌ترین مأوای علمی برای این قشر از افراد جامعه محسوب می‌شوند. در راستای تبیین هرچه بیشتر نقش فرهنگستان‌ها در توسعه علمی کشورها بخشی از مقالات این شماره به این موضوع مهم اختصاص یافته است.

فلسفه پیدایش و نقش فرهنگستان‌ها در جهان را می‌توان کمابیش نزدیک به هم و در راستای تحقق اهدافی همچون دست‌یابی به تفکر جامع و منسجم برای نیل به فرهنگ آینده‌نگری، برنامه‌ریزی و سیاستگذاری کلان علمی و پژوهشی، برنامه‌ریزی و زمینه‌سازی برای استفاده بهینه از فناوری در تأمین نیازهای واقعی جامعه و آفرینش علوم و فناوری‌های جدید، تدوین الگوهای مناسب ارزیابی علوم و فناوری در کشورها و افزایش آگاهی‌های جوامع نسبت به شأن، جایگاه و اثر علم در تنظیم و پیشبرد برنامه‌های توسعه کشورها، چاپ و نشر نتایج تحقیق و فناوری، حمایت از تحقیقات پیشرفته و تبادل تجارب علمی از طریق ایجاد و تسهیل ارتباط بین‌المللی قلمداد نمود.

آنچه براساس بند ۹ سند چشم‌انداز بیست ساله جمهوری اسلامی ایران مورد تأکید قرار گرفته و تحت عنوان سازماندهی بسیج امکانات و ظرفیت‌های کشور در جهت افزایش سهم کشور در تولیدات علمی جهان، تقویت نهضت نرم‌افزاری، ترویج پژوهش و کسب فناوری تدوین گردیده است، رسالت مراکز، مؤسسات و نهادهای پژوهشی و سیاستگذاری کشور بویژه فرهنگستان‌ها در راستای ارائه راهکار تحقق اهداف چشم‌انداز توسعه و پیشرفت علمی، اجتماعی، فرهنگی و هنری کشور را دو چندان می‌نماید.

امید است فرهنگستان‌های جمهوری اسلامی ایران بتوانند بعنوان یک مرجع سیاستگذار، آینده‌نگر، تصمیم‌ساز و مشاور دولت پیش از پیش ایفای نقش نموده و در راستای ارتقاء تولید علم و گسترش مرزهای دانش سیاستگذاری و برنامه‌ریزی نمایند.

علی‌اکبر موسوی موحدی

سر دبیر